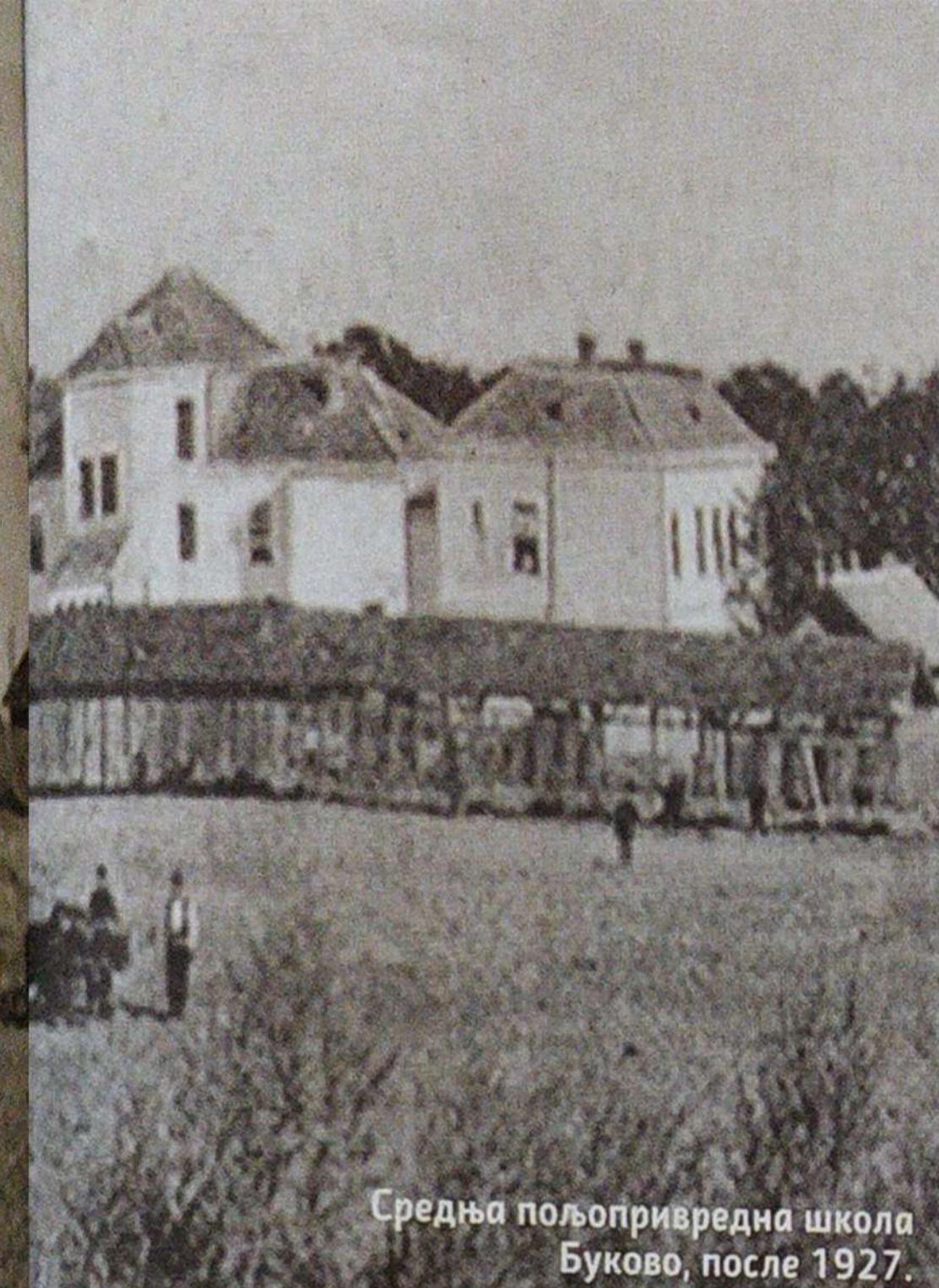

130 година постојања школе у Букову код Неготина

Дом ученика, сада

Средња пољопривредна школа
Буково, после 1927.

Манастир Буково

ЧУВАРИ ЦРНЕ ТАМЈАНИКЕ

Школа за винодеље и воћарство основана је 1891. године Указом краља Александра Обреновића. Од манастира Буково закупљено је земљиште за школу која је у почетку била нижа, да би од 1927/1928. године постала средња пољопривредна школа

Пише Ружица Радојчић
Фотографије Архива

Омеђена српско-румунском и српско-бугарском границом, Дунавом, планинама Дели Јован, Мироч и Велики гребен простире се Неготинска Крајина. Чувена је по Вељку Петровићу, јунаку из Првог српског устанка, хадјаку који је 1813. погинуо бранећи Неготин, а три године пре тога одликован је златним руским орденом за храброст. Његова Чучук Стана остаће симбол женске верности и борбености, а речи Хадјак Вељкове „Главу дајем, Крајину не дајем“ заувек су ушле у легенду.

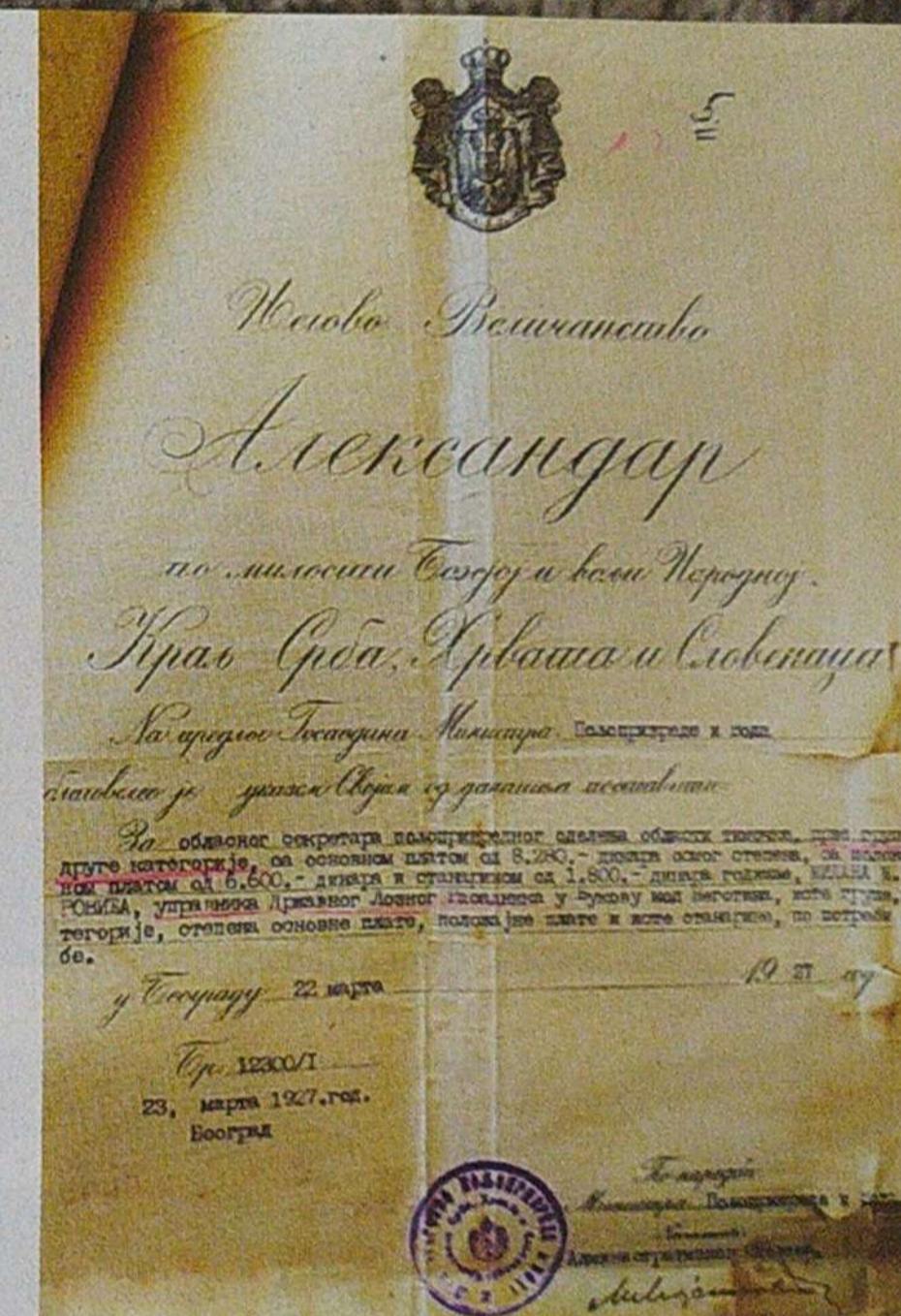
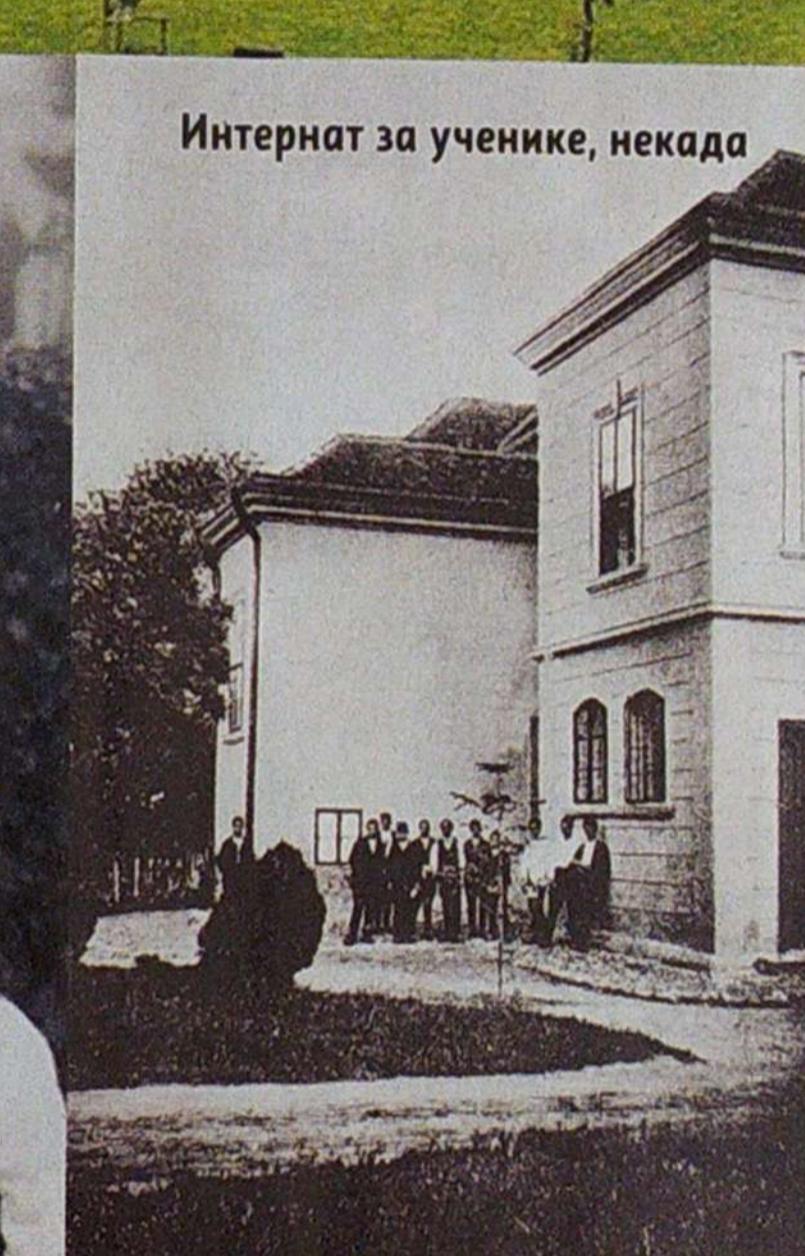
Славни син овога подручја био је и Стеван Стојановић Мокрањац, композитор, педагог, творац хорских рапсодија, чувених „руковети“. Крајем 19. столећа створио је први српски гудачки квартет, 1899. је заједно са Станиславом Биничким и пијани-

стом Цветком Манојловићем основао прву музичку школу у Београду (данашња школа „Мокрањац“), а 1907. и Удружење српских музичара.

Међу познатим Неготинцима су и генерал Јован Мишковић, председник Српске краљевске академије (данас САНУ), физичар Ђорђе Станојевић, универзитетски професор заслужан за прве српске хидроелектране, као и многи други.

Ипак, овога пута ваља поменути једну средњошколску установу која ове године обележава значајан јубилеј. То је школа „Рајко Боснић“ у Букову, крај Неготина, која постоји већ 130 година.

Школа за винодеље и воћарство (Винодељско-Воћарска школа) основана је 1891. године Указом краља Александра Обреновића. Виноградари из Неготинске Крајине предложили су оснивање државне

Указ Александра Карађорђевића о
намештењу за службу у Букову, 1927.Милан Петровић са
децом, 1928.

Интернат за ученике, некада

зводи се користе за исхрану ученика и за продају.

Школа организује и занимљиве манифестације, као што је ликовна колонија ученика основних и средњих школа, шаховски турнир, различита спортска такмичења, изложбе паса, конкурс за најлепше цветне аранжмане, књижевне вечери, а нађе се времена и за омладинске журке и забаве. Високи пласмани на такмичењима нису реткост, као што је прво место једног од ученика ове школе на Републичком такмичењу у Футогу.

За Буково сам први пут чула од оца. Давно. Његов отац Милан Петровић био је ученик ове школе, а потом и њен приправник 1902. Касније је стипендиран за школовање у Грацу, а после оба балканска и Великог рата поново је радио у Букову 1927. као тамошњи управник Државног лозног расадника и секретар пољопривредног одељења тимочке области. На фотографији из 1928. године окружен је својом децом. Ова лична породична прича само је скромни повод за писање ових редова о букајској школи, која објективно заслужује да се о њој опширије пише. Читавих 130 година она препрезентује Неготинску Крајину као угледна васпитно-образовна средњошколска установа са високим реномеом и дугом традицијом.

Захваљујем директору школе Радомиру Златановићу за део материјала који ми је дат на располагање. Пожелимо овој установи да још дуго бележи успехе, на понос Букаја, Неготинске Крајине и Србије. ■